

2X MISTŘI klasického HORORU

Bram Stoker

Klenot sedmi hvězd

Joseph Sheridan Le Fanu

Carmilla

2x MISTŘI klasického HORORU

Bram Stoker

Klenot sedmi hvězd

Joseph Sheridan Le Fanu

Carmilla

2x MISTŘI klasického HORORU

Bram Stoker

Klenot sedmi hvězd

Joseph Sheridan Le Fanu

Carmilla

Translation (Klenot sedmi hvězd) © Kateřina Šípková, 2015
Translation & Retelling (Carmilla) © Josef Pepson Snětivý, 2015

Editor, Postface © Josef Pepson Snětivý, 2015

Picture on Cover ©Thinkstock.com, 2015
Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková, 2015

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2015

ISBN 978-80-7475-078-6

Bram Stoker

**Klenot
sedmi
hvězd**

Přeložila Kateřina Šípková

Eleonoře a Constanci Hoytovým

Kapitola I.

Noční prosba

Všechno se zdálo tak neskutečné, že jsem si sotva dokázal představit, že se to už někdy předtím stalo, a přesto se každá příhoda udála ne jako další krok v logice věcí, ale jako něco očekávaného. Zdá se, že nás šálí paměť, ať chceme nebo ne, ať se nám to líbí nebo ne, ať nám tím působí bolest či radost. A že život je hořkosladký a to, co se událo, se stane věčností.

Opět lehounký člun. Přestal brázdit líné vody; vesla se zaleskla na slunci a voda z nich pomalu odkapávala. Klouzala zvolna po hladině, pryč z dosahu úporných červenových paprsků, vstříc chladnému stínu mohutných skleslých vrbových větví. Vstávám uvnitř kolébajícího se člunu, zatímco ona dál klidně sedí a hbitými prsty se chrání před zbloudilými větvíčkami i nespoutanou pružností mohutných větví. Voda se pod klenbou průsvitné zeleně stromoví opět zdála zlatavě hnědá a travnatý břeh měl odstín smaragdu. Zase jsme seděli v chladivém stínu za doprovodu nesčetných zvuků přírody, které se uvnitř i vně našeho altánu slévaly v jediné ospalé bzučení, v jehož chlácholivém náruči je možné zapomenout na velký okolní svět, plný znepokojivých strastí a zneklidňujících radostí. V tom blaženém osamění mladá dívka opět upustila od konvencí upjaté, úzkoprsé výchovy a přirozeným, zasněným způsobem vyprávěla o osamělosti svého nového života. Smutný tón jejího tlumeného hlasu mě přiměl představit si, jak v tom prostorném domě, v němž důvěra neměla oltář a soucit sva-

tyni, žil každý osaměle a jak se i obličej jejího vlastního otce zdál tak vzdálený, jako býval kdysi život na venkově. Opět se moudrost mé mužské existence a zkušenosti mých let položily k dívčíným nohám. Náhle už neexistovalo žádné já, pouze uposlechnutí příkazů. A prchavé vteřiny se znovu nekonečně násobily. Neboť to je tajemstvím snů, že životy splývají a opět se rodí, mění se, a přesto zůstávají stejné, tak jako pospíchá vpřed fuga. A tak paměť ve spánku umdlévá; znovu a znovu.

Zdá se, že nemá být dokonalý klid. I v ráji had vystřkuje hlavu z větví Stromu poznání. Ticho bezesné noci je přerušeno duněním laviny, hučením náhlé potopy, zvoněním vlaku projíždějícího spícím městem, pleskáním vzdálených pádel na moři... Ať už je to cokoli, narušuje to kouzlo mého ráje. Klenba zeleně nad námi, posázená diamantovými hroty světla, se chvěje pod ustavičnými údery pádel a neklidný zvonek zřejmě nikdy neustane...

Náhle byly brány spánku rozraženy dokořán a mé probuzené uši rozpoznaly příčinu oněch rušivých zvuků. Bdělý svět je značně prozaický – někdo bušil a zvonil na něčí dveře v ulici.

Už jsem si docela zvykl, že jsem ve svém bytě v Jermyn Street neustále slyšel nějaké okolní zvuky. Ať jsem spal či bděl, obvykle jsem aktivitám svých sousedů, jakkoli byly hlučné, nevěnoval pozornost. Ale tento rámus byl příliš souvislý, příliš naléhavý a neodbytný, než abych ho jen tak ignoroval. V pozadí toho ustavičného zvuku byl nějaký bystrý rozum a v pozadí toho rozumu napětí či potřeba. Nejsem úplně sobec, takže při pomýšlení, že někdo potřebuje pomoc, jsem ihned vyskočil z postele. Instinktivně jsem se podíval na hodinky. Byly teprve tři hodiny ráno. Kolem zelené rolety, která zatemňovala můj pokoj, byl slabý šedý lem. Bylo zjevné, že někdo klepe a zvoní na dveře našeho domu a že dosud není vzhůru nikdo, kdo by otevřel. Oblékl jsem si župan, vklouzl

do bačkor a sešel dolů ke dveřím. Když jsem je otevřel, spatřil jsem pečlivě upraveného štolbu, jak jednou rukou odhodlaně mačká zvonek, zatímco druhou nepřetržitě buší klepátkem do dveří. V okamžiku, kdy mě spatřil, zvuk ustal; jedna ruka se instinktivně dotkla okraje klobouku a druhá z kapsy vytáhla dopis. Před dveřmi stál elegantní kočár s kočím, koně ztěžka oddychovali, jako kdyby celou cestu jeli tryskem. Strážník, kterého na místo přilákal nepatřičný zvuk, stál opodál se zapálenou noční lucernou za pasem.

„Promiňte, pane, omlouvám se, že vás v tuto noční hodinu ruším, ale mám velmi naléhavé příkazy. Nesmím promarnit ani vteřinu a mám bušit a zvonit tak dlouho, dokud mi někdo neotevře. Mohu se zeptat, zda tady bydlí pan Malcolm Ross?“

„Já jsem Malcolm Ross.“

„Pak je tento dopis i tento kočár určen vám, pane.“

S obezřetnou zvědavostí jsem převzal dopis, který mi podával. Jako advokát jsem měl pochopitelně tu a tam podivné zkušenosti, včetně neočekávaných nároků na můj čas, ale nikdy jsem nic podobného nezažil. Ustoupil jsem zpět do haly, přivřel dveře, ale nechal je mírně pootevřené, a rozsvítil elektrické světlo. Dopis byl psaný zvláštním ženským rukopisem. Začínal náhle, bez jakéhokoli „vážený pane“ či jiného oslovení:

Řekl jste, že jste ochoten mi pomoci, kdybych potřebovala, a doufám, že jste svá slova myslel vážně. Ten okamžik nastal dřív, než jsem čekala. Jsem ve strašlivých nesnázích a nevím, na koho se obrátit nebo koho požádat o pomoc. Obávám se, že se někdo pokusil zabít mého otce. Díkybohu je stále naživu, ale ztratil vědomí. Poslala jsem pro lékaře a policie je již na cestě, ale není tu nikdo, na koho bych se mohla spolehnout. Přijedte ihned, je-li to ve Vašich silách, a pokud můžete, odpusťte mi. Předpokládám,

že až později si uvědomím, co jsem udělala, že po Vás žádám takovou službu, ale nyní nejsem schopná souvisle myslet. Přijďte! Přijďte ihned! MARGARET TRELAWNYOVÁ.

Když jsem tyto řádky četl, bolest i radost si razily cestu do mé mysli, ale hlavní myšlenka byla, že se dostala do nesnází a obrátila se na mě – na mě! Takže mé sny o ní nebyly tak docela bezdůvodné. Zavolaal jsem na štolbu:

„Počkejte! Budu u vás za chvíli!“ Pak jsem kvapně vyběhl nahoru.

Stačilo mi pár minut, abych se umyl a oblékl. Brzy jsme již letěli londýnskými ulicemi tak rychle, jak koním stačil dech. Chystaly se ranní trhy, takže když jsme dorazili na Piccadilly Circus, spatřili jsme nekonečné zástupy povozů, šinoucích se ze západu, ale po zbytek cesty byly ulice volné, a tak jsme mohli jet rychle. Řekl jsem štolbovi, aby si sedl ke mně do kočáru a řekl mi, co se stalo. Během svého vyprávění seděl rozpačitě s kloboukem na klíně.

„Slečna Trelawnyová, pane, poslala sluhu, abychom ihned zapřáhli. Když byl kočár připraven, přišla za mnou sama slečna, předala mi dopis a řekla Morganovi – kočímu –, aby jel tak rychle, jak to jen půjde. Také mi přikázala, že nemám ztratit ani vteřinu a musím bez ustání bušit na dveře tak dlouho, dokud mi někdo neotevře.“

„Ano, já vím, já vím – to už jste mi říkal! Chci vědět, proč poslala pro mě. Co se v domě stalo?“

„To sám přesně nevím, pane. Víím jen, že pán byl nalezen ve svém pokoji v bezvědomí, s prostěradlem celým od krve a s ránou na hlavě. Nijak se nám ho nedaří probudit. To slečna Trelawnyová ho našla.“

„Jak je možné, že ho našla v takovou hodinu? Předpokládám, že to bylo pozdě v noci...“

„To nevím, pane, podrobnosti neznám.“

Protože mi už neměl co říct, zastavil jsem na chvíli kočár, aby si mohl předsnout na kozlík. Jakmile jsem opět osaměl, znovu jsem si všechno přehrával v hlavě. Existovalo tolik věcí, na které jsem se ještě mohl štolby zeptat; byl jsem sám na sebe rozzlobený, že jsem dostatečně nevyužil příležitost. Nicméně po dalším uvážení jsem byl nakonec rád, že jsem odolal pokušení. Cítil jsem, že bude lepší, když se vše, co potřebuji vědět o životě slečny Trelawnyové, dozvím přímo od ní, nikoli od sluhů.

Uháněli jsme čtvrtí Knightsbridge, tichý hluk našeho dobře vybaveného kočáru se nesl tlumeně ranním vzduchem. Zahnuili jsme do Kensington Palace Road a zanedlouho zastavili naproti obrovskému domu po levé straně, pokud jsem mohl soudit, blíž k Notting Hill než ke konci bulváru Kensington. Byl to skutečně impozantní dům, nejen ve své velikosti, ale i z hlediska architektury. Dokonce i v mdlém popelavém světle nastávajícího jitra, které věci obvykle zmenšuje, vypadal ohromný.

Se slečnou Trelawnyovou jsem se setkal v hale. Ani v nejmenším nebyla plachá. Vypadala, že všemu vládne s urozenou dominancí, o to pozoruhodnější, že byla velmi nervózní a bleďá jako padlý sníh. Ve velké hale se nacházelo několik sluhů, muži stáli vedle sebe u vstupních dveří, v rohu se krčil hlouček žen. Policejní komisař hovořil se slečnou Trelawnyovou, vedle něj stáli dva muži v uniformě a jeden v civilu. Když mi spontánně stiskla ruku, oddechla si a oči se jí zaleskly úlevou. Její pozdrav byl prostý:

„Věděla jsem, že přijdete!“

Stisk ruky může znamenat mnoho, i když nemá v úmyslu být něčím výjimečným. Dlaň slečny Trelawnyové se nějakým způsobem ztratila v mé. Ne snad proto, že by to byla malá dlaň – hebká a pružná, s dlouhými útlými prsty, výjimečná a překrásná –, ale proto, že se mi nevědomky odevzdala.

A i když jsem se v tu chvíli nemohl zabývat příčinou vzrušení, jež zaplavilo mé tělo, vybavil jsem si je později.

Otočila se směrem ke komisaři a řekla:

„Toto je pan Malcolm Ross.“

Komisař zasalutoval a odvětil:

„Znám pana Malcolma Rosse, slečno. Možná si vzpomíná, že jsem měl tu čest pracovat s ním na případu ražby mincí v Brixtonu.“

V první chvíli jsem si neuvědomil, kdo to je, neboť jsem se plně soustředil na slečnu Trelawnyovou. „Ale jistě, komisař Dolan, vzpomínám si velmi dobře!“ řekl jsem, když jsme si potřásli rukou. Nemohl jsem si nevšimnout, že si slečna Trelawnyová oddechla, když zjistila, že se známe. Zaujal mě určitý neklid v jejím chování a instinktivně jsem vycítil, že by pro ni bylo příjemnější, kdyby se mnou mohla mluvit beze svědků. Proto jsem komisaři navrhl: „Možná by bylo lepší, kdybych si se slečnou Trelawnyovou promluvil na chvíli o samotě. Vy už jste jistě všechno slyšel a já bych lépe pochopil, co se tady stalo, kdybych jí mohl položit pár otázek. Pak, pokud dovolíte, bych celou záležitost rád projednal s vámi.“

„Bude mi potěšením být vám jakkoli nápomocen, pane,“ odvětil srdečně.

Následoval jsem slečnu Trelawnyovou. Přesunuli jsme se do elegantní místnosti, do níž byl vstup přímo z haly a která poskytovala překrásný výhled do zahrad za domem. Jakmile jsme vešli a já za sebou zavřel dveře, spustila:

„Poděkuji vám později, že jste byl tak laskavý a přišel mi pomoci v mých nesnázích, ale v tuto chvíli mi nejvíc pomůžete, když budete znát všechna fakta.“

„Pokračujte,“ odvětil jsem. „Řekněte mi všechno, co víte, a nevynechejte žádný detail, jakkoli vám může nyní připadat malicherný.“

Ihned uposlechla:

„Probudil mě podivný zvuk. Nemám tušení, co to mohlo být; jediné, co vím, je, že mě vyrušil ze spánku a já si najednou uvědomila, že jsem vzhůru, srdce mi buší jako o závod a já s napětím naslouchám hluku, který vychází z ložnice mého otce. Můj pokoj je hned vedle otcova, takže ho často, ještě než usnu, slyším, jak chodí po místnosti. Většinou pracuje dlouho do noci, často opravdu hodně dlouho, takže když se občas probudím brzy – což se mi tu a tam stane – nebo za svítání, slyším ho ještě stále chodit po pokoji. Jednou jsem se mu pokusila naznačit, že pro něj není zdravé zůstat tak dlouho vzhůru, podruhé už jsem se neodvážila. Víte, jak dokáže být přísný a odměřený – přinejmenším si jistě vybavujete, co jsem vám o něm vyprávěla, a když se v této náladě snaží být slušný, je opravdu strašlivý. Rozzlobeného ho snáším mnohem lépe. Ale když je pomalý a rozvážný, koutek jeho úst se nadzvedne vzhůru a on ukáže své ostré zuby, myslím, že se cítím – ach, bože, já vlastně ani nevím, jak se cítím! Nicméně zpět k minulé noci. Tedy: potichu jsem vstala a přikradla se ke dveřím jeho ložnice, protože jsem se bála, abych ho nevyrušila. Neslyšela jsem žádný pohyb ani křik, jen podivný zvuk, jako když někdo něco táhne, a taky pomalé těžké oddechování. Ach! Bylo to tak děsivé – čekat ve tmě a tichu a bát se... bát se něčeho, a vůbec netužit, čeho!

Nakonec jsem sebrala všechnu svou odvahu, stiskla kliku tak jemně, jak to jen šlo, a trochu pootevřela dveře. Uvnitř byla naprostá tma, viděla jsem jen obrysy oken. Ale v té tmě se zvuk oddechování, který byl nyní zřetelnější, zdál děsivý. Chvilí jsem poslouchala, ale zvuk neustával. Jinak bylo v pokoji naprosté ticho. Rozrazilila jsem dveře. Měla jsem strach otevřít je pomalu, kdyby za nimi byla náhodou nějaká strašlivá věc, připravená mě napadnout! Pak jsem rozsvítila světlo

a vešla do místnosti. Nejprve jsem se podívala na postel. Po-
vlečení bylo zmačkané, takže jsem věděla, že v ní už otec ležel.
Vprostřed postele jsem zahlédla velkou, temně rudou skvrnu,
která se rozpíjela, a srdce se mi zastavilo. Zatímco jsem zíra-
la na krev, opět jsem zaslechla to oddechování. Podívala jsem
se tím směrem a spatřila otce, jak leží na pravém boku, levou
ruku měl pod sebou, jako by někdo vzal jeho nehybné tělo
a mrštil jím o zem. Stopy krve vedly přes celou místnost až
nahoru na postel. Kolem jeho těla byla velká rudá kaluž krve,
a když jsem se k němu sklonila, abych ho prohlédla, zaleskla
se ve světle. Místo, kde ležel, bylo přímo před velkým sejfem.
Oblečen byl v pyžamu. Levý rukáv měl roztržený, takže byla
vidět jeho obnažená paže, napřažená k sejfu. Vypadalo to tak
děsivé! Celá byla potřísněná krví a kůži kolem zlatého ná-
ramku, který nosil na zápěstí, měl odřenou a rozškrábanou.
Vůbec jsem netušila, že něco takového nosil, opravdu mě to
překvapilo.“

Pak se na chvíli odmlčela a já, ve snaze jí ulevit, jsem po-
dotkl:

„To vás nemusí vůbec překvapovat. Spousta mužů nosí
náramky. I ti, do kterých byste to nikdy neřekla. Viděl jsem
muže odsouzeného na smrt, a ten, když pozvedl paži, ukázal
zápěstí ozdobené zlatým náramkem.“

Nezdálo se, že by mým slovům nebo myšlenkám věnovala
příliš pozornosti, nicméně to vypadalo, že se jí krátkou odml-
kou ulevilo, a ona pevnějším hlasem pokračovala:

„S přivoláním pomoci jsem neotálela, protože jsem měla
strach, aby nevykrvácel. Zazvonila jsem na zvonek, vyšla z po-
koje a hlasitě křičela. Za chvíli – ačkoli mně to připadalo jako
celá věčnost – přiběhl jeden ze sluhů a vzápětí i ostatní, až
byla nakonec otcova ložnice plná užaslých pohledů, neupra-
vených vlasů a rozmanitého nočního oblečení.

Zvedli jsme otce na pohovku a hospodyně paní Grantová, která vypadala, že z nás všech má nejvíc rozumu, začala hledat místo, odkud teče ta krev. Za pár vteřin už bylo jasné, že proudí z obnažené paže, v níž byla těsně u zápěstí hluboká rána – nebyl to čistý řez jako nožem, spíš takový zubatý škrábanec nebo prasklina –, která narušila žílu. Paní Grantová mu ji obvázala kapesníkem a pevně utáhla. Vypadalo to, že krvácení ustalo. V tu chvíli se mi opět vrátil rozum – nebo aspoň to, co z něj zbylo – a já poslala jednoho sluhu pro lékaře a druhého pro policii. Když odešli, měla jsem najednou pocit, že jsem v domě kromě sluhů úplně sama a že nevím nic, ani o svém otci, ani o ničem jiném, a zatoužila jsem mít u sebe někoho, kdo by mi pomohl. A tak jsem si vzpomněla na vás a na vaši laskavou nabídku ve člunu pod vrbou. Aniž bych o tom víc přemýšlela, přikázala jsem štolbovi, aby ihned zapráhl, a naškrábala pro vás vzkaz, který jsem poté poslala.“

Opět se na chvíli odmlčela. Nechtěl jsem jí hned v tu chvíli vyjádřit své city, a tak jsem jí jen pohlédl do tváře. Myslím však, že pochopila, protože se naše pohledy na okamžik setkaly, a pak své oči sklopila a tváře jí zrudly jako pivoňky. Se zjevným úsilím pokračovala ve vyprávění: „Doktor dorazil nevídaně rychle. Štolba ho zastihl před domem, když odemykal. Přiběhl okamžitě celý zadýchaný, žílu na paži otci odborně zavázal a pak se domů vrátil pro další nástroje. Troufám si říct, že byl zpět takřka okamžitě. Chvíli po něm dorazil komisař a hned poté vy.“

Nastala dlouhá pauza a já se odvážil vzít ji na okamžik za ruku. Bez dalších slov jsme otevřeli dveře a zamířili ke komisařovi, který stál dosud v hale. Přispěchal nám naproti s touto informací:

„Vše jsem osobně prošetřil a poslal vzkaz do Scotland Yardu. Víte, pane Rossi, vypadá to, že v tomto případě je tolik

nejasností, až jsem si řekl, že bude lepší, když budeme mít k dispozici nejlepšího muže z oddělení kriminalistiky, jakého vůbec můžeme mít. Takže jsem požádal, aby sem byl ihned vyslán seržant Daw. Jistě si na něj vzpomínáte z případu travičství v Hoxtonu, pane.“

„Ano, jistě,“ přitakal jsem. „Vzpomínám si na něj velmi dobře – z tohoto případu i z mnoha dalších, při nichž jsem měl možnost využít jeho mimořádných schopností a bystrého úsudku. A navíc málokdy potkáte tak upřímného člověka. Když jsem byl na straně obhajoby a věřil v nevinu svého klienta, byl jsem skutečně rád, že právě on stojí proti nám.“

„To je pro mě vůbec největší uznání, pane,“ usmál se komisař. „Těší mě, že mou volbu schvalujete.“

Srdečně jsem odvětil:

„Nemohl jste se rozhodnout lépe. Nepochybuji o tom, že společně získáme všechna potřebná fakta a zjistíme i to, co se skrývá za nimi!“

Vešli jsme do pokoje pana Trelawnyho, kde jsme našli všechno přesně tak, jak nám jeho dcera popsala.

Vzápětí se rozdrnčel domovní zvonek a za okamžik byl do místnosti uveden další host. Byl to mladý muž s orlími rysy, pronikavými šedými očima a s čelem vysokým a širokým, jaké mívají velcí myslitelé. V ruce třímал černý kufřík, který ihned otevřel. Slečna Trelawnyová nás představila: „Doktor Winchester, pan Ross, komisař Dolan.“ Vzájemně jsme se poklonili a doktor se ihned pustil do práce. My ostatní jsme čekali a dychtivě pozorovali, jak pokračuje v ošetřování rány. Během práce se několikrát obrátil na komisaře, aby ho obeznámil s povahou zranění a on si mohl všechna důležitá fakta zapsat do poznámkového bloku.

„Podívejte se: zde je několik souběžných řezů či škrábanců, začínajících na levé straně zápěstí, na některých místech

ohrožujících vřetenní tepnu. Vypadá to, že tyto drobné ran-
ky, hluboké a zubaté, byly provedeny nějakým tupým ná-
strojem. Obzvláště tato se zdá být způsobena ostrým klínem.
Kůže kolem ní je odřená, jako by na ni někdo ze strany tlačil.“
Po chvíli se otočil na slečnu Trelawnyovou a řekl: „Myslíte, že
bychom mu mohli odstranit ten náramek? Není to nezbytné,
pokud jej stáhneme níž, aby byl volnější, ale později to bude
pro pacienta pohodlnější.“

Chudák dívka celá zčervenala, když tlumeným hlasem od-
větila:

„Já nevím. Já... já... začala jsem s otcem žít teprve nedávno
a o jeho životě či úmyslech toho vím tak málo, že se obávám,
že nejsem schopna takovou věc sama rozhodnout.“

Lékař si ji bedlivě změřil pohledem a pak laskavým hlasem
dodal:

„Odpusťte, to jsem nevěděl. Nedělejte si s tím žádné staros-
ti. Vůbec není nutné náramek odstraňovat, a pokud k tomu
dojde, mohu tak klidně učinit sám na vlastní zodpovědnost.
Kdyby to bylo později nevyhnutelné, můžeme ho odstranit
pilníkem. Váš otec měl jistě důvod, proč ho nosil. Vidíte,
tady je připevněný malý klíček...“ Zatímco hovořil, přerušil
na okamžik svou práci a sklonil se níž. Poté si půjčil svíčku,
kterou jsem po celou dobu třímal v ruce a nakláněl tak, aby
její světlo dopadalo na náramek. Pak mi naznačil, abych ji
chvíli držel ve stejné poloze, vytáhl z kapsy lupu a přiložil ji
k náramku. Jakmile provedl důkladné přezkoumání, narovnal
se, podal lupu komisaři Dolanovi a řekl mu, aby udělal totéž:
„Raději se podívejte sám. To není jen tak obyčejný náramek.
Jsou to trojitě pozlacené ocelové články, což lze vidět v mís-
tech, kde je už opotřebovaný. Evidentně se nepočítalo s tím,
že by měl být snadno odstraněn. Bude k tomu jistě zapotřebí
něčeho lepšího, než je obyčejný pilník.“

Komisař sklonil své mohutné tělo, ale nepodařilo se mu dostat tak blízko jako doktorovi. Podrobně zkoumal náramek, otáčel jím pomalu kolem zápěstí, aby mu neunikla sebemenší podrobnost. Pak se narovnal a podal lupu mně. „Až si ho pozorně prohlédnete,“ řekl, „nechte i slečnu, aby se podívala, pokud bude chtít.“ Začal si vše pečlivě zapisovat do notesu.

Já jsem však lupu nejprve podal slečně Trelawnyové a otázel se:

„Nechcete se podívat první?“

Ustoupila a odmítavě pozvedla ruku:

„Ach, ne! Otec by mi ten náramek jistě ukázal, kdyby si přál, abych ho viděla. Nerada bych dělala něco, s čím by nesouhlasil.“ Pak, očividně v obavách, aby se nás její přílišná zdrženlivost nedotkla, dodala: „Samozřejmě je však naprosto v pořádku, že se podíváte vy. Musíte prozkoumat a uvážit všechno a já jsem skutečně – skutečně vděčná, že...“

Otočila se a já jsem viděl, jak se tiše rozplakala. Bylo mi jasné, že i v těchto okamžicích pocituje zlost, že o svém otci ví tak málo a že její nevědomost vyplouvá na povrch – a navíc před tolika cizími lidmi. To, že se jednalo o samé muže, její pocit studu nikterak nezmírňovalo, ačkoli to přece jen přinášelo drobnou úlevu. Zatímco jsem se snažil porozumět jejím pocitům, neubráníl jsem se domněnce, že je ráda, že ji v tuto hodinu nepozoruje žádné ženské oko – byť by jinak bylo v mnoha ohledech chápavější.

Když jsem dokončil ohledání, které potvrdilo doktorova slova, a postavil jsem se, mé místo vedle gauče opět zaujal lékař, který pokračoval v péči o pacienta.

Komisař Dolan se ke mně naklonil a zašeptal:

„Myslím, že máme opravdu štěstí na lékaře!“

Přikývl jsem a už jsem se nadechoval, že k jeho postřehu přidám další slova uznání, když se ozvalo slabé zatukání na dveře.

Kapitola II.

Podivné pokyny

Komisař Dolan vyrazil klidným krokem ke dveřím. Jistou přirozenou dohodou se ujal velení nad situací v místnosti. My ostatní jsme čekali. Mírně pootevřel dveře, pak je s očividnou úlevou rozevřel dokořán – a do místnosti vstoupil mladý muž. Byl vysoký, subtilní postavy, hladce oholen, měl ostře řezané rysy a veselé, bystré oči, které jako by jediným pohledem pojaly veškeré dění v místnosti. Když vešel, komisař napřáhl ruku a oba muži se srdečně přivítali.

„Přijel jsem okamžitě, pane, jak jsem obdržel váš vzkaz. Je mi ctí, že se mi stále dostává vaší důvěry.“

„Tu budete mít vždycky,“ pronesl komisař srdečně. „Nezapomněl jsem na naše staré dobré časy na Bow Street!“ Pak začal rekapitulovat vše, co zjistil do okamžiku, kdy tento nový příchozí vstoupil do dveří. Seržant Daw mu položil několik málo otázek, nezbytných pro pochopení souvislostí či jednotlivých příbuzenských vztahů. Dolan, který však velmi dobře znal jeho práci, se snažil každému dotazu předcházet a během svého monologu objasňoval všechny důležité podrobnosti. Seržant Daw tu a tam krátce zatěkal pohledem, změřil si jednoho z nás nebo se rozhlédl po místnosti. Pak svůj pohled upnul na tělo zraněného muže, který ležel v bezvědomí na pohovce.

1 Bow Street 25 a 27 bylo sídlo londýnské metropolitní policie

Když komisař skončil, seržant se obrátil na mě a řekl:

„Možná si na mě už nevzpomínáte, pane. Pracoval jsem s vámi na hoxtonském případu.“

„Pamatuji si vás velmi dobře, pane,“ odvětil jsem a podal mu ruku.

Opět se ozval komisař:

„Abyste tomu dobře rozuměl, seržante, tento případ máte nyní plně na starosti.“

„Doufám však, pane, že pod vaším velením.“

Komisař zavrtěl hlavou, usmál se a řekl:

„Jsem přesvědčen, že tento případ bude vyžadovat hodně času a plné soustředění, a na to jsem bohužel příliš zaneprázdněn. Nicméně mě skutečně velmi zajímá, takže pokud bude v mých silách jakkoli pomoci, bude mi potěšením!“

„Dobře, pane,“ odvětil seržant Daw a svou zodpovědnost přijal s úklonou. Pak se ihned pustil do vyšetřování.

Nejprve přistoupil k lékaři, zeptal se ho na jméno a adresu a požádal ho, aby o tomto případě udělal podrobný zápis, který by mohl použít a zároveň předložit policejnímu ústředí, pokud by si jej vyžádali. Doktor Winchester se důstojně uklonil a přislíbil, oč byl požádán. Pak seržant přistoupil ke mně a tiše pravil: „Váš lékař se mi zamlouvá. Myslím, že můžeme spolupracovat!“ Otočil se ke slečně Trelawnyové a požádal ji: „Od vás s dovolením potřebuji znát všechno, co víte o svém otci; o jeho způsobu života, jeho minulosti – prakticky všechno, co ho zajímalo nebo čím se zabýval.“

Chystal jsem se ho přerušit, abych ho obeznámil s její nevědomostí v těchto záležitostech, s níž se mi dívka svěřila, když mě její ruka zadržela a ona sama se ujala slova:

„Bohužel toho vím skutečně velmi málo, vlastně spíš nic. Komisař Dolan a pan Ross už znají všechno, co k tomu mohu říct.“

„Víte, madam, musíme udělat opravdu vše, co je v našich silách,“ odvětil vlídně seržant. „Jestli dovolíte, začal bych krátkých výslechem. Vypověděla jste, že jste byla za dveřmi, když jste zaslechla ten hluk, je to tak?“

„Byla jsem ve svém pokoji, když jsem zaslechla podivný zvuk – ať už to bylo cokoli, bylo to první, co mě vzbudilo. Hned jsem vyšla ze své ložnice. Otcovy dveře byly zavřené a já viděla na celé odpočívadlo i horní část schodiště, takže nikdo nemohl opustit pokoj, aniž bych o tom věděla, jestli se ptáte na tohle.“

„To je přesně to, co jsem měl na mysli, slečno. Když mi každý všechno popíše tak přesně jako vy teď, přijdeme tomu brzy na kloub.“ Pak přistoupil k posteli a pozorně si ji prohlédl: „Dotkl se někdo postele?“

„Pokud vím, ne,“ odvětila slečna Trelawnyová, „ale zeptám se naší hospodyně paní Grantové.“ Zazvonila na zvonek. Objevila se sama paní Grantová. „Pojďte dál, prosím,“ vyzvala ji slečna Trelawnyová. „Tito pánové potřebují vědět, jestli se někdo dotkl otcovy postele.“

„Já ne, madam.“

„Pak,“ dodala slečna Trelawnyová a otočila se zpět k seržantu Dawovi, „se jí nedotkl nikdo. Po celou dobu byla v místnosti buď paní Grantová, nebo já. A nemyslím si, že by se někdo ze sluhů, které jsem přivolala, vůbec přiblížil k posteli. Víte, otec ležel přesně tady pod velkým sejfem a všichni se shlukli kolem něj. Nehledě na to, že zakrátko jsme je stejně všechny poslali pryč.“

Seržant Daw nás pohybem ruky vyzval, abychom zůstali na druhé straně místnosti, zatímco lupou bedlivě zkoumal postel a dbal na to, aby každičkový záhyb ložního prádla vrátil přesně do té polohy, v jaké bylo. Pak lupou prozkoumal podlahu vedle postele; zvláště záležet si dal na místech, kde krev

stékala po boční straně postele, vyřezávané z masivního červeného dřeva. Vkleče, centimetr po centimetru, vyhýbaje se jakémukoli kontaktu se skvrnami na podlaze, sledoval krvavé stopy až k místu pod velkým sejfem, kde tělo leželo. Celé toto místo a vše kolem něj pečlivě prohledal až do okruhu téměř jednoho metru, ale nezdálo se, že by objevil něco, co by vyžadovalo zvláštní pozornost. Pak prozkoumal čelní stěnu sejfu, okolí zámku a spodní a svrchní část dvojitých dveří, a to především v místech, kde se dotýkaly čelní stěny sejfu. Následně přistoupil k oknům, které byly zavřené na petlici.

„Byly okenice zavřené?“ zeptal se jen tak mimoděk slečny Trelawnyové, jako by očekával potvrzující odpověď, která také přišla.

Po celou tuto dobu se doktor Winchester věnoval pacientovi. Obvazoval rány na zápěstí, vyšetřoval hlavu, hrdlo a srdce. Každou chvíli zatěkal bezděčně pohledem po místnosti, jako by něco hledal.

Pak jsme zaslechli hluboký, výrazný detektivův hlas:

„Pokud mohu soudit, záměrem bylo dostat tento klíč do zámku od sejfu. Vypadá to, že je v tom mechanismu nějaké tajemství, které nedokážu rozluštit, ačkoli než jsem nastoupil k policii, sloužil jsem u Chubb's. Je to kódový zámek na sedm písmen, ale vypadá to, že vedle kombinace hraje roli i způsob uzamčení. Je to výrobek od Chatwood's, zkusím tam tedy zavolat a něco zjistit.“ Pak se obrátil na doktora, jako by pro tuto chvíli skončil, a otázal se:

„Je něco, co mi k tomu můžete říct hned, než sepíšete lékařskou zprávu? Pokud máte jakékoli pochybnosti, mohu počkat, ale čím dřív se dozvím něco konkrétního, tím lépe.“

Doktor Winchester ihned odvětil:

„Pokud jde o mě, není důvod čekat. Samozřejmě že napíšu lékařskou zprávu. Ale mezitím vám řeknu vše, co vím,

čehož ostatně není mnoho, a vše, co si myslím – a to je ještě nejasnější. Na hlavě nemá pacient žádné zranění, které by vysvětlovalo jeho dosud trvající bezvědomí. Takže předpokládám, že mu buď byly podány nějaké drogy, nebo je pod vlivem hypnózy. Pokud však mohu soudit, zdrogován nebyl – přinejmenším ne drogou, kterou znám. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že se v této místnosti vyskytuje tolik různých pachů z mumií, je těžké si být jistý něčím s tak jemnou vůní. Troufám si tvrdit, že jste určitě zaznamenal ty zvláštní egyptské vůně, živice, vonné masti, aromatické pryže, koření a tak dále. Je docela možné, že někde v této místnosti, mezi všemi těmi raritami, skrytá za silnějšími vůněmi, je nějaká substance či tekutina, která měla za následek to, co vidíme před sebou. Teoreticky také přichází v úvahu, že si pacient vzal nějakou drogu a pak sám sebe v nějaké fázi spánku zranil. Osobně si nemyslím, že je to pravděpodobné, ale dřív než tuto domněnku vyvrátíme, bude lepší ji brát v potaz.“

Zde ho seržant Dew přerušil:

„Možná, ale pokud tomu tak bylo, musíme najít nástroj, kterým došlo k poranění jeho zápěstí. Někde budou určitě stopy od krve.“

„Máte pravdu!“ vykřikl doktor a narovnal si brýle, jako by se chystal k argumentaci. „Ale pokud by se prokázalo, že pacient užil nějakou neznámou drogu, mohla by patřit mezi ty, jež neúčinkují okamžitě. Pokud jsme až dosud nebrali v potaz její schopnosti – jestli je náš předpoklad vůbec správný –, musíme je zvážit nyní.“

V tomto okamžiku vstoupila do debaty slečna Trelawnyová:

„Nepochybně, pokud jde o účinky drogy, ale podle druhé části vaší hypotézy si mohl své zranění způsobit sám poté, co droga začala působit.“

„Přesně tak!“ zvolali detektiv i lékař současně. Pokračovala:

„Jelikož však vaše domněnka nezahrnuje všechny možnosti, doktore, musíme brát v úvahu, že může být správná i jiná varianta téže základní myšlenky. Proto si myslím, že bychom se měli v první řadě soustředit na hledání zbraně, kterou bylo způsobeno zranění na otcově zápěstí.“

„Možná uložil zbraň do sejfu dřív, než zcela upadl do bezvědomí,“ přispěl jsem pošetile do procesu úvah.

„To není možné,“ vyvrátil doktor okamžitě mou domněnku. „Nebo přinejmenším jsem toho názoru, že je to málo pravděpodobné,“ dodal opatrně a mírně se uklonil. „Vidíte, levá ruka je celá od krve, ale na sejfu po ní nejsou žádné stopy.“

„Máte naprostou pravdu,“ souhlasil jsem. Nastala dlouhá pauza.

První, kdo přerušil ticho, byl lékař.

„Měli bychom co nejdříve zavolat ošetřovatelku. Vím o jedné, která by byla vhodná. Zašel bych pro ni hned, když dovolíte. Musím vás však požádat, aby po celou dobu, co budu pryč, někdo nepřetržitě hlídal pacienta. Později bude možná nutné přesunout ho do jiné místnosti, ale mezitím bude nejlepší, když zůstane tady. Slečno Trelawnyová, mohu počítat s tím, že buď vy, nebo paní Grantová zůstanete v blízkosti pacienta, a dokud se nevrátím, nespustíte ho z očí?“

Odvětila mu přikývnutím a posadila se vedle pohovky. Lékař jí dal instrukce, co dělat v případě, že by se otec probudil dřív, než se vrátí.

Další, kdo se začal chystat k odchodu, byl komisař Dolan. Přistoupil k seržantovi Dawovi a řekl:

„Raději se už vrátím na stanici. Tedy samozřejmě pokud nepotřebujete, abych ještě chvíli zůstal.“

Seržant Daw odvětil:

„Je Johnny Wright stále na vašem oddělení?“

„Ano! Přál byste si ho mít k ruce?“

Druhý muž přikývl.

„Pošlu vám ho sem hned, jak to bude možné. Zůstane zde k vaší dispozici, jak dlouho si budete přát. Řeknu mu, ať přijímá rozkazy výhradně od vás.“

Seržant ho doprovodil ke dveřím, a když se loučili, řekl:

„Děkuji, pane. Vždycky jste byl velmi ohleduplný ke svým spolupracovníkům. Je mi ctí, že s vámi mohu opět pracovat. Vrátil jsem se teď do Scotland Yardu a podám hlášení svému nadřízenému. Pak zavolám do Chatwood's a vrátím se sem hned, jak to bude možné. Předpokládám, slečno, že by bylo lepší, kdybych tady zůstal jeden či dva dny přes noc. Byl bych vám tak plně k dispozici a mohl kdykoli poskytnout pomoc či útěchu, než se nám podaří tuto záhadu vyřešit.“

„Budu vám velmi vděčná.“

Dřív než opět promluvil, pozorně si ji na okamžik prohlédl.

„Než půjdu, mohu se ještě s vaším svolením podívat do toaletního stolku vašeho otce a také na jeho pracovní stůl? Možná bych našel něco, co by mohlo být klíčem nebo v každém případě vodítkem.“

Její odpověď byla tak jednoznačná, že ho téměř zaskočila:

„Máte můj plný souhlas udělat cokoli, co by nám pomohlo vyřešit tuto strašlivou nepříjemnost a odhalit, co se mému otci stalo nebo co by jej v budoucnu ochránilo.“

Ihned začal systematicky prohledávat toaletní stolek v ložnici, pak se pustil do pracovního stolu. V jedné zásuvce našel zalepený dopis, vyndal ho, přešel místnost a podal ho slečně Trelawnyové.

„Dopis! Adresovaný mně a psaný otcovou rukou!“ vyhrkla, jakmile jej nedočkavě otevřela. Když se pustila do čtení, zahlédl jsem se jí do tváře. Avšak v okamžiku, kdy jsem si všiml, že z ní seržant Daw nespustil pohled a bedlivě sledo-

val každičkou prchavou emoci, upnul jsem svůj zrak na něj. Než slečna Trelawnyová dopis dočetla, uvědomil jsem si něco, co jsem si nechal pro sebe. Mezi podezřeními, která kolovala v detektivově mysli, bylo i jedno – ačkoli spíš potenciální než jednoznačné –, které se týkalo samotné slečny Trelawnyové.

Několik minut držela dopis v ruce a přemýšlela s očima sklopenýma. Pak si ho ještě jednou pozorně přečetla. Tentokrát byly její měnící se výrazy v obličejí intenzivnější a já je mohl snadno sledovat. Když skončila i druhé čtení, opět se odmlčela. Poté s jistým zdráháním podala dopis detektivovi. Ten si ho nedočkavě prostudoval, ale na rozdíl od ní nehnul ani brvou; pak si ho přečetl ještě jednou a s mírnou poklonou ho vrátil slečně. Ta se opět na okamžik odmlčela, než konečně dopis podala mně. Když mi ho předávala, pozvedla na chvíličku prosebně oči; její bledé tváře a čelo okamžitě zrudly.

Vzal jsem dopis do ruky se smíšenými pocity, ale abych byl upřímný, byl jsem potěšen. Když dopis předávala detektivovi, neprojevila žádné vzrušení – u mě však ano. Báł jsem se o tom dál přemýšlet, a tak jsem raději pokračoval ve čtení, vědom si toho, že mě pohledy obou neustále sledují.

Má drahá dcero, chci, abys brala tento dopis jako instrukce – neměnné a nevyhnutelné bez jakýchkoli výjimek – v případě, že se mi stane cokoli neobvyklého nebo nečekaného. Pokud by mne náhle cokoli sklátilo – ať už nemoc, nehoda či útok –, musíš bezpodmínečně dodržet tyto pokyny. Pokud ve chvíli, kdy zjistíš, že se mi něco stalo, už nejsem ve své ložnici, musím tam být ihned přenesen. I kdybych byl mrtvý, musí tam být přeneseno moje tělo. A od té chvíle nesmím zůstat ani na vteřinu sám až do okamžiku, kdy buď opět přijdu k sobě a budu schopen dávat příkazy, nebo budu pohřben. Od soumraku do úsvitu musí v mém pokoji zůstat přinejmenším dva lidé. Bylo by také dobré, kdyby se na mě

čas od času mohla přijít podívat vyškolená sestra a zapsala všechny symptomy, trvalé i proměnlivé, kterých si všimne. Moji právní zástupci – Marvin & Jewkes z 27B Lincoln's Inn – mají veškeré instrukce pro případ mé smrti. Pan Marvin osobně dohlédne na to, aby bylo mé přání splněno. Doporučuji Ti, má drahá dcero – vzhledem k tomu, že nemáš žádné příbuzné, které bys o to mohla požádat –, aby sis pozvala nějakého přítele, kterému důvěřuješ. Nejlepší by bylo, kdyby s Tebou mohl bydlet v domě, takže by bylo možné se na všem ihned dohodnout, nebo ať Ti každý večer přijde pomoci s mým hlídáním, případně zůstane alespoň nablízku. Nezáleží na tom, zda to bude muž, či žena. Ať to bude kdokoli, bylo by ovšem dobré najmout si ještě dalšího hlídače nebo sluhu opačného pohlaví. Pochop, skutečně si přeji, aby v domě – pohotově a k mým osobním potřebám – byla jak žena, tak muž. Dovol mi, moje drahá Margaret, vyjádřit ještě jednu nezbytnost: aby byl nade mnou neustále vykonáván dohled a náležitě vyvozovány závěry, jakkoli budou podivné. Pokud onemocním nebo budu zraněn, nebude to pouhá náhoda, proto Tě na to tímto dopisem upozorňuji, aby Tvé hlídání mohlo být dokonalé.

Z mého pokoje – teď mluvím o raritách – nesmí být za žádných okolností nic odstraněno nebo jakkoli či z jakéhokoli důvodu přemístěno. S každou z těch věcí mám své speciální úmysly a i sebemenší přesun může překazit mé plány.

Pokud budeš potřebovat peníze nebo se ohledně čehokoli poradit, pan Marvin je Ti plně k dispozici, k čemuž dostal mé podrobné instrukce.

Abel Trelawny.

Přečetl jsem dopis podruhé a teprve potom jsem promluvil, protože jsem se bál, že se prozradím. To, že jsem byl povolán, pro mě mohlo být významnou příležitostí. Když jsem byl v prvotním zmatku po nalezení těla požádán, abych přijel,

zasešlo to ve mně semínko naděje, ale láska si tvoří vlastní pochybnosti – a já měl strach. Měl jsem pocit, že mé myšlenky rotují rychlostí blesku, a během pár vteřin byl celý proces úvah dokonán. Nesměl jsem se nabídnout, že se stanu přítelem, kterého jí otec doporučil k ruce na noční bdění; a přece v sobě měla ta zmínka poučení, které jsem nesměl ignorovat. Vždyť to byla ona, kdo pro mě poslal, když potřebovala pomoc. Pro mě – člověka zcela cizího, snad s výjimkou toho jediného setkání na plese a jednoho kratičkého odpoledne, které jsme strávili společně na řece. Nebude se stydět požádat mě o pomoc podruhé? Řekl jsem jen:

„Vím, že mi odpustíte, slečno Trelawnyová, pokud se osměluji příliš, ale když dovolíte, bude mi ctí pomáhat vám s hlídáním vašeho otce. Ačkoli se jedná o tak smutné okolnosti, budu nesmírně šťasten, když mi bude udělena tato výsada.“

Navzdory očividné a bolestivé snaze o sebeovládání se její obličej a krk zbarvily rumělkou. Zdálo se, že jí pronikla i do očí, které – jak ruměncem postupně bledl – ostře kontrastovaly s jejími sněhově bílými tvářemi. Tichým hlasem odvětila:

„Budu vám za vaši pomoc velmi vděčná.“ Pak se však krátce zamyslela a dodala: „Ale nedovolte mi být sobecká. Vím, že máte spoustu povinností a závazků, a ačkoli si velice vážím vaší pomoci, nebylo by správné nárokovat si veškerý váš čas.“

„Pokud jde o tohle,“ opáčil jsem ihned, „můj čas je vám zcela k dispozici. Dnešní práci si mohu snadno uspořádat, abych večer mohl přijít a zůstat až do rána. A pokud si to okolnosti vyžadají i poté, zorganizuji si své povinnosti tak, abych měl k dispozici potřebné množství času.“

Byla velmi dojatá. Viděl jsem, jak se jí oči zalily slzami; odvrátila se.

Pak se ozval detektiv:

„Jsem velmi rád, že budete nablízku, pane Rossi. Pokud dostanu svolení od svých nadřízených ze Scotland Yardu, zůstanu i já v domě, jak jsme se již dohodli se slečnou Trelawnyovou. Ten dopis vrhá na celou záležitost zcela jiné světlo, ačkoliv tajemství se ještě zvětšilo. Pokud by bylo možné, abyste zde hodinu až dvě zůstal, zašel bych na naše ústředí a pak za výrobcem sejfů. Hned poté bych se vrátil a vy byste mohl s klidným svědomím odejít, kam budete potřebovat.“

Když odešel, zůstali jsme se slečnou Trelawnyovou potichu. Nakonec ke mně pozvedla svůj zrak, a když na mě na okamžik pohlédla, neměnil bych ani s králem. Následně se chvíli věnovala improvizovanému lůžku svého otce. Pak mě požádala, abych z něj nespouštěl oči, dokud se nevrátí, a vyběhla z místnosti.

Za pár minut byla zpět i s paní Grantovou, dvěma služebníky a několika dělníky, kteří nesli rám a zbylé díly lehké železné postele. Pak ji sestavili dohromady.

Když byla práce skončena a sluhové odešli, pronesla:

„Bude lepší, když bude všechno hotové, než se doktor vrátí. Jistě bude chtít, abychom otce uložili do postele, a pořádná postel pro něj bude bezesporu prospěšnější než pohovka.“ Pak si přisunula židli k otci, posadila se a pozorovala ho.

Přešel jsem místnost a přesně si zaznamenal, co jsem viděl. V ložnici byla skutečně spousta věcí, které by vyvolaly zvědavost kohokoli. Celý prostor – vyjma základních kusů nábytku nezbytného k vybavení ložnice –, byl zaplněn skvostnými kuriozitami, zejména egyptskými. Vzhledem k tomu, že ložnice byla skutečně velká, bylo zde pro ně dost místa, a to i v případě – což byl ten náš –, že rozhodně nešlo o žádné drobnosti. Zatímco jsem zkoumal místnost, štěrk před domem zaskřípal pod koly kočáru. Ozval se domovní zvonek a o několik minut

později, po úvodním zaklepaní na dveře a zdvořilé odpovědi: „Vstupte!“, vešel doktor Winchester, následován mladou ženou v tmavých sesterských šatech.

„Měl jsem štěstí,“ řekl, když vstoupil. „Našel jsem ji hned a měla volno. Slečno Trelawnyová, toto je sestra Kennedyová.“

Kapitola III.

Hlídači

Byl jsem ohromen tím, jak se na sebe ty dvě ženy podívaly. Řekl bych, že jsem si až příliš zvykl odhadovat povahu svědků a vytvářet si úsudky podle jejich nevědomých reakcí a způsobu chování, a tento obyčej zasahoval do mého života i mimo soudní budovu. V této etapě mého života cokoli, co upoutalo pozornost slečny Trelawnyové, zaujalo i mě, takže když byla ona ohromena nově příchozí, instinktivně jsem si ji také zhodnotil. Porovnáním těchto dvou žen jsem svým způsobem došel k novému poznání o slečně Trelawnyové. Byly takřka dokonalým kontrastem. Slečna Trelawnyová měla drobnou postavu, tmavé vlasy a pravidelné rysy. Její oči byly překrásné; velké, doširoka otevřené, tajemně hluboké a tak černé a jemné, že připomínaly samet. Dívat se do nich bylo jako hledět do černého zrcadla, které doktor Dee² používal při svých čarovných obřadech. Jednou jsem na pikniku zaslechl jistého starého gentlemana, známého orientálního cestovatele, jak popisuje působivost očí nějaké ženy: „Jako dívat se v noci otevřenými dveřmi na velké, vzdálené lampy mešity.“ Obočí měla příznačné; krásně klenuté a husté chloupky byly náležitým architektonickým prostředím pro hluboké, oslnivé oči. Její vlasy byly rovněž černé jako uhel a jemné jako hedvábí.

2 John Dee (1527-1608 nebo 1609) – anglický matematik, astronom, astrolog, mág a rádce královny Alžběty I.

Obecně jsou černé vlasy považovány za charakteristický rys živočišné síly a projev silné povahy, ale v tomto případě nemohla být o ničem takovém řeč. Byla tu elegance a vznešené způsoby, a třebaže zde nebyla ani stopa po slabosti, jakýkoli náznak síly byl spíše duševní než živočišný. Celková harmonie byla dokonalá. Držení těla, postava, vlasy, oči; proměnlivá plná ústa, jejichž šarlatové rty a bělostné zuby rozjasňovaly dolní partii obličeje stejně jako oči ty horní; široký oblouk čelistí od brady až po ucho; dlouhé, štíhlé prsty; ruka, která se od zápěstí pohybovala takovým způsobem, jako by měla vlastní citění. Všechny tyto dokonalosti utvářely jedinečnou osobnost, která vládla svým půvabem, líbezností a šarmem.

Oproti tomu sestra Kennedyová byla o něco menší, než je průměrná ženská výška. Byla pevné, robustní postavy, s plnými údý a širokýma, silnýma, obratnýma rukama. Celkově působila barvou podzimního listí. Žlutohnědé vlasy měla husté a dlouhé a na pihovaté, opálené pleti se jí třpytily zlatohnědé oči. Její růžolící líčka působila dojmem tmavě hnědé. Rudé rty a bílé zuby nenarušovaly celkovou barevnou kompozici, naopak ji podtrhovaly. Měla pršáček – o tom nebylo pochyb –, ale jako obecně všechny tyto nosy to byla známka přirozené velkorysosti, houževnatosti a dobré povahy. Její široké bílé čelo, kupodivu bez pih, čišelo energickými nápady a zdravým rozumem.

Doktor Winchester ji během cesty z nemocnice informoval o všech nezbytných detailech a ona se nyní bez jediného slova pustila do práce a převzala péči o pacienta. Poté, co prozkoumala právě postavenou postel a natřásla polštáře, obrátila se na lékaře, který jí dal přesné pokyny. Za chvíli jsme my čtyři zvedli muže v bezvědomí z pohovky.

V brzkém odpoledni, jakmile se seržant Daw vrátil, jsem se zastavil ve svém bytě v Jermyn Street a vyzvedl si nějaké oblečení, knihy a písemnosti, které jsem mohl během následujících dní potřebovat. Pak jsem si šel vyřídit své právnícké povinnosti.

Soud ten den zasedal pozdě, neboť se uzavíral významný případ. Tlouklo šest, když jsem opět projížděl branou Kensington Palace Road. Zabydlel jsem se ve velkém pokoji blízko komnat nemocného.

Tu noc jsme ještě neměli vytvořený pravidelný systém hlídek, takže první část večera byla v ostraze nevyvážená. Sestra Kennedyová, která byla ve službě celý den, si šla lehnout, aby se kolem půlnoci opět vrátila. Doktor Winchester, jenž povečeřel v domě, zůstal v pokoji nemocného až do ohlášení večere a vrátil se hned, jakmile dojedl. Během večere zůstala v pokoji paní Grantová společně se seržantem Dawem, který si přál dokončit prohlídku místnosti a jejího okolí. V jedenáct hodin jsme společně se slečnou Trelawnyovou vystřídali doktora. Slečna si během odpoledne na pár hodin zdřímla, aby byla na svou noční službu čilá. Řekla mi, že se rozhodla minimálně tuto noc probdít u lože svého otce. Nesnažil jsem se jí to rozmluvit, neboť jsem věděl, že je to zbytečné. Ihned jsem si umínil, že budu hlídat s ní – změnil bych své rozhodnutí pouze v případě, že by si to výslovně nepřála. O svých úmyslech jsem jí ale zatím nic neřekl. Vešli jsme do ložnice po špičkách – tak tiše, že nás doktor, který byl skloněný nad postelí pacienta, neslyšel, a když náhle vzhlédl a spatřil nás, zdál se polekaný. Měl jsem dojem, že mu celá ta záhadná věc šla už trochu na nervy, ostatně v našem případě tomu bylo stejně. Připadalo mi, že byl sám na sebe trochu naštvaný, že se tak snadno vylekal, protože z ničeho nic začal mluvit velmi rychle, jako by se snažil setřást dojem, že jsme ho uvedli do rozpaků:

„Nemám vůbec tušení, co by mohlo být příčinou jeho apatie. Ještě jednou jsem ho podrobně vyšetřil a jsem spo-

kojený, že jsem nenašel žádné poranění na mozku ani vnější zranění. Skutečně to vypadá, že jsou všechny jeho životní orgány neporušené. Jak víte, podal jsem mu několikrát výživu, a to mu očividně udělalo dobře. Jeho dýchání je výrazné a pravidelné, pulz je pomalejší a silnější než dnes ráno. Nenašel jsem stopy po žádné dosud známé droze a jeho bezvědomí nepřipomíná ani jeden z mnoha případů hypnotického spánku, které jsem viděl v nemocnici Charcot Hospital v Paříži. A pokud jde o tato zranění,“ dotkl se jemně prstem zavázaného zápěstí, které vykukovalo zpod peřiny, „nevím, co si o nich mám myslet. Mohla být způsobena česacím strojem, ale tato hypotéza je nepodložená. Je v mezích možností, že je mohlo způsobit nějaké divoké zvíře, pokud mělo ostré drápy. Ale i to považuji za téměř vyloučené. Mimo chodem, máte v domě nějaké podivné mazlíčky, jakékoli výjimečné druhy, jako jsou kočkovité šelmy nebo něco podobně nezvyklého?“

Slečna Trelawnyová se zasmála smutným smíchem, až mě bodlo u srdce, a odvětila:

„Ach ne! Otec nemá rád v domě zvířata, pokud nejsou mrtvá nebo mumifikovaná.“ Nedokázal jsem přesně rozeznat, jestli to vyřkla s nádechem hořkosti či žárlivosti. „I chudáček můj kocour je v domě pouze trpěn, a třebaže je to ten nejroztomilejší a nejvychovanější kocour na světě, je nyní ‚v podmínce‘ a nesmí vstoupit do tohoto pokoje.“ Zatímco mluvila, ozvalo se jemné zaškrábání na kliku. Obličej slečny Trelawnyové se ihned projasnil. Vyskočila, zamířila ke dveřím a dodala: „Tady je! To je můj Silvio. Když se chce dostat dovnitř, vždycky se postaví na zadní a šátrá po klíče od dveří.“ Otevřela a promluvila ke kočce, jako by to bylo dítě: „Chceš ke své paničce? Tak pojď, ale musíš zůstat u mě!“ Zvedla ji a vrátila se s ní v náručí k nám. Bylo to nepochybně skvostné zvíře. Činčilově šedá

Perská kočka s dlouhou hedvábnou srstí, vskutku ušlechtilé stvoření s povýšenými způsoby – navzdory své mírumilovnosti – a s velkými tlapkami, které roztáhlo, jakmile se jimi dotklo podlahy. Když se s ním mazlila, náhle se zavrtil jako úhoř a vyklouzl jí. Přeběhl místnost, postavil se naproti nízkému stolu, na němž stála zvířecí mumie, a začal mňoukat a prskat. Slečna Trelawnyová vyrazila okamžitě za ním. Vzala ho do obou rukou, zatímco on sebou zmítal, svíjel se, bojoval s ní a snažil se utéct. Ale nekousal ani neškrábal, protože očividně miloval svou krásnou paní. Přestal vyvádět až v okamžiku, kdy ho sevřela v náručí; šeptem ho pokárala: „Zlobivý Silvio! Porušil jsi podmínku, kterou ti tvoje maminka vyprosila. Teď řekni dobrou noc těmto gentlemanům a půjdeme do mého pokoje!“ Jak mluvila, natáhla kočičí packu směrem ke mně, abych si s ní potřásl.

Když jsem tak učinil, musel jsem se pozastavit nad její velikostí a krásou. „Páni,“ vydechl jsem, „jeho tlapka připomíná malou boxovací rukavici s drápky.“

Usmála se:

„Nu, to by také měla. Copak jste si nevšiml, že můj Silvio má sedm prstů? Podívejte se!“ Rozevřela tlapku a já vskutku uviděl sedm oddělených prstů, každý uzavřený v jemném, hebkém, ulitu připomínajícím pouzdře. Když jsem ho po tlapce jemně pohladil, vystrčil drápky a jeden z nich se mi náhodou – nebyla v tom zloba, protože kočička spokojeně vrněla – zasekl do ruky.

Instinktivně jsem uskočil a vyhrkl:

„Pane jo, má drápky jako břitvy!“

Doktor Winchester přistoupil blíž, sklonil se, aby si kočičí packy prohlédl, a rychle a ostře pronesl:

„Jakže?“ Slyšel jsem, jak zrychleně dýchá. Zatímco jsem hladil teď už klidnou kočku, šel doktor ke stolu, utrl kousek

savého papíru, který ležel na pracovní desce, a vrátil se k nám. Vložil si papír do dlaně a s prostým „Dovolíte?“ směrem ke slečně Trelawnyové na něj položil kočičí tlapku a druhou rukou ji k papíru přitlačil. Nezbedné kočce se tento projev důvěrnosti vůbec nezamlouval a snažila se vymanit z doktorova sevření. To bylo očividně přesně to, co doktor chtěl, protože v okamžiku, kdy kocour otevřel pouzdra, aby vytasil drápky, udělal do jemného papíru několik škrábanců. Pak ho slečna Trelawnyová odnesla.

Vrátila se za několik minut. Když vešla, řekla:

„To je na mumii to nejpodivnější! Když sem Silvio vstoupil poprvé – přinesla jsem ho ještě jako kotě otci ukázat –, choval se úplně stejně. Vyskočil na stůl a snažil se mumii škrábat a kousat. Proto se otec tak rozzuřil a rozhodl, že chudáček Silvio musí z domu. Jen díky podmínce, kterou jsem mu u otce vyjednala, mohl nakonec zůstat.“

Mezitím, co byla pryč, sundal doktor Winchester obvaz ze zápěstí jejího otce. Rána byla nyní naprosto čistá a byly jasné vidět zuřivé rudé zářezy. Lékař k ráně přiložil papír s kočičími škrábanci. Pak triumfálně vzhlédl a pokývl, abychom přistoupili k němu. Zářezy na papíře odpovídaly ranám na zápěstí! Nebylo třeba dalšího vysvětlení, když podotkl: „Bylo by lepší, kdyby pan Silvio neporušil svou podmínku!“

Všichni jsme se na okamžik odmlčeli. Pak se najednou ozvala slečna Trelawnyová, která se mezitím vrátila:

„Ale Silvio tady minulou noc nebyl!“

„Jste si jistá? Pokud by to bylo nutné, mohla byste to dokázat?“

Než odpověděla, na chvíli se zamyslela:

„Jsem si tím jistá, ale obávám se, že bude obtížné to dokázat. Silvio spí v košíku v mém pokoji a určitě jsem ho minulou noc ukládala. Jasně si vybavuji, jak jsem ho přikrývala

jeho malou pokrývkou a balila ho do ní. Dnes ráno jsem ho z košíku sama vyndala a jsem si jistá, že jsem ho tady v pokoji neviděla. Pochopitelně to ale mnoho neznamená, protože jsem byla natolik zaneprázdněná chudákem otcem, že jsem si nevšímala dokonce ani Silvia.“

Doktor zavrtěl hlavou a trochu smutně poznamenal:

„Nu, v každém případě teď nemá smysl snažit se cokoli dokazovat. Každá kočka na světě by si vyčistila krev ze svých tlapek – pokud by tam nějaká byla – za setinu času, který uplynul.“

Všichni jsme se opět odmlčeli. První, kdo znovu promluvil, byla slečna Trelawnyová:

„Jak o tom teď ale přemýšlím, nemyslím, že to mohl být chudák Silvio, kdo zranil otce. Když jsem poprvé zaznamenala ten zvuk, dveře od mého pokoje byly zavřené, stejně jako otcovy, za nimiž jsem stála a poslouchala. Když jsem pak vešla dovnitř, měl už zápěstí poraněné, takže k tomu muselo dojít dřív, než se Silvio vůbec dostal do místnosti.“ Tato úvaha se mi jako obhájký líbila, neboť to byl důkaz, který by přesvědčil porotu. Skutečně mě velmi potěšilo, že byl Silvio zproštěn viny – zřejmě proto, že to byl kocour slečny Trelawnyové, a ta ho měla tak ráda. Šťastná to kočka!

Silviova panička byla očividně potěšena, když jsem zvolal:

„Verdikt: nevinen!“

Doktor Winchester po krátké pauze dodal:

„Omlouvám se tedy panu Silviovi. Stále však úplně nechápu, proč ho ta mumie tak rozrušuje. Chová se stejně i k ostatním mumiím v domě? Řekl bych, že jich tady musí být spousta. Když jsem vstoupil, viděl jsem tři hned dole v hale.“

„Je jich tady skutečně mnoho,“ odvětila. „Někdy si ani nejsem jistá, jestli se nacházím v soukromém domě, nebo v Britském muzeu. Ale Silvia nikdy nezajímala žádná jiná než tato.

Řekla bych, že to musí být proto, že je to mumie zvířete, nikoli ženy či muže.“

„Možná je to mumie kočky,“ nadhodil doktor, zatímco mířil k mumii, aby si ji zblízka prohlédl. „Ano,“ pokračoval, „je to mumie kočky – a velmi pěkná. Kdyby to nebyl miláček nějaké významné osoby, nikdy by se jí nedostalo takového uznání. Vidíte? Malovaný obal a obsidiánové oči – přesně jako lidská mumie. Je to mimořádná věc: tady je mrtvá kočka – nic víc; je možná čtyři nebo pět tisíc let stará – a jiná kočka, jiného plemene, v níž je v podstatě docela jiný svět, je připravená se do ní pustit, jako by to udělala, kdyby mrtvá nebyla. Pokud vám to nebude vadit, slečno Trelawnyová, rád bych s tou kočkou udělal určitý experiment.“

Než odpověděla, zaváhala:

„Jistě, udělejte cokoli, co považujete za nezbytné či rozumné, ale doufám, že to nebude nic, co by chudáčka Silvia bolelo nebo vystrašilo.“

Doktor se rozesmál:

„Ach ne, Silvio bude v pořádku: je to jiná kočka, jíž hodlám projevit své sympatie.“

„Jak to myslíte?“

„Pan Silvio bude předstírat napadení a ta druhá kočka bude trpět.“

„Trpět?“ Jejím hlasem se mihl stín bolesti.

Lékař se široce usmál:

„Nedělejte si starosti. Nebude trpět v pravém slova smyslu, leda snad trošku utrpí její struktura a úbor.“

„Co tím, pro boha živého, máte na mysli?“

„Jednoduše, má drahá mladá dámo, protivníkem bude podobná mumie kočky, jako je tato. Mám za to, že jich v Museum Street musí být spousta. Jednu přinesu a umístím ji místo této – doufám, že tuto dočasnou výměnu nebudete pokládat

za porušení pokynů vašeho otce. Pro začátek se nám ale podaří zjistit, jestli Silvio protestuje proti všem kočičím mumiiám, nebo pouze proti této konkrétní.“

„Já nevím,“ odvětila pochybovačně. „Otcovy pokyny se zdají být velmi nekompromisní.“ Po krátké odmlce však dodala: „Pochopitelně však za daných okolností musíme udělat všechno, co by v konečném důsledku přispělo k jeho dobru. Domnívám se, že na mumii kočky nemůže být zase nic tak mimořádného.“

Doktor Winchester neodpověděl. Seděl strnule s tak vážným výrazem ve tváři, že se jeho nezvyklá zahloubanost přenesla i na mě. Díky jeho viditelnému znepokojení jsem si víc než kdy předtím uvědomil nezvyklost případu, do něhož jsem byl zapleten. Jakmile jsem o tom jednou začal přemýšlet, mé myšlenky nebraly konce. Po pravdě rostly, zrály a množily se do tisíce různých podob. Ten pokoj a všechno v něm dalo základy podivným úvahám. Bylo v něm tolik starobylých relikvií, že člověka doslova přenesly zpět do cizích zemí a neznámých časů. Všude kolem nás se nacházelo tolik mumiií či mumifikovaných předmětů, v nichž ulpívaly pronikavé vůně živic, koření a gum, že člověk nebyl s to zbavit se minulosti. Místnost osvětlovala jen malá lampa, a navíc pečlivě zastíněná, takže tonula v šeru. Nenašli byste zde žádné z těch jasných světél, které se projevují jako síla či entita a zdají se být vaším společníkem. Pokoj byl obrovský a majestátní. V jeho rozměrech byla spousta prostoru pro věci, které obvykle nebývají součástí ložnic. Ve vzdálených rozích se krčily stíny podivných tvarů. Více než jednou mě nesčetná přítomnost smrti a minulosti přemohla natolik, že jsem se přistihl, jak se pokradmu rozhlížím kolem, jako kdyby se snad v místnosti vyskytovala nějaká cizí osoba či účinek. Ani přítomnost doktora Winchestera a slečny Trelawnyové

mi v takových okamžicích neposkytla útěchu. Se značnou úlevou jsem v místnosti uvítal další osobu v podobě sestry Kennedyové. Nebylo pochyb o tom, že tato praktická, samostatná, schopná mladá žena přispěla k pocitu bezpečí, který byl narušen mou rozjitřenou fantazií. Byla obdařena zdravým selským rozumem, který pronikal do všeho kolem. Až do tohoto okamžiku jsem si kolem nemocného muže vytvořil tolik představ, že se nakonec všechno – včetně mě samotného – stalo jejich součástí, zapletlo se do nich nebo jimi bylo prosyceno... Ale nyní, když vstoupila ona, se nemocný vrátil do řádné perspektivy pacienta, pokoj byl opět ložnicí chorého muže a stíny ztratily svou hrůzostrašnou povahu. Jediné, co nemohla její přítomnost narušit, byl nezvyklý egyptský zápach. Můžete uložit mumii do skleněného sarkofágu a hermeticky jej uzavřít, takže dovnitř nepronikne žádný korozní vzduch, a přesto se z ní bude linout charakteristický zápach. Člověk by si řekl, že čtyři nebo pět tisíc let vyčerpá pachovou povahu čehokoli, ale zkušenost nás učí, že tyto oděry přetrvávají a jejich tajemství zůstává nepoznané. Dnes jsou pro nás stejnou záhadou, jakou byly už tehdy, když balzamovač ukládal tělo do lázně s uhličitanem sodným...

Ztratil jsem se ve vlastním poutavém snění. Zdálo se, že egyptský odér otupuje moje nervy, paměť i vůli. V ten okamžik mě napadla myšlenka, která měla charakter vnuknutí. Pokud jsem byl tím zápachem natolik ovlivněn, nemohlo by to být tak, že nemocný muž – žijící půl života či víc v tomto ovzduší – postupně absorboval do své tělesné soustavy pomalým, leč neochvějným procesem něco, co ho prostupovalo do takové míry, že to čerpalo novou sílu z kvantity – nebo síly – nebo...

Opět jsem se ztratil ve snech. Ne, tohle nejde. Musím provést opatření, abych vydržel vzhůru nebo přinejmenším prost

podobných halucinací. Minulou noc jsem prospal sotva z poloviny, ale tu dnešní musím vydržet bdít. Aniž bych vyzradil své záměry – bál jsem se, že bych jen přispěl k celkovým potížím a neklidu slečny Trelawnyové –, sešel jsem dolů a vyšel z domu. Zanedlouho jsem našel lékárnu a koupil si respirátor.

Když jsem se vrátil, bylo deset hodin večer a lékař se chystal na noc domů. Sestra s ním stála u dveří nemocného a společně projednávali poslední pokyny. Slečna Trelawnyová dosud seděla vedle postele. Seržant Daw, který vstoupil, když doktor odešel, stál opodál.

Jakmile se k nám připojila sestra Kennedyová, dohodli jsme se, že zůstane vzhůru do dvou hodin do rána, kdy ji vystřídá slečna Trelawnyová. Čili v souladu s instrukcemi pana Trelawnyho bude v místnosti vždy muž a žena a přítomnost každého z nás se bude překrývat, takže se nikdy nestane, že by nová hlídka nastoupila do služby bez toho, aby byla zpravena o tom, co se stalo – pokud se tedy vůbec něco stane. Ulehl jsem na pohovku ve svém pokoji a požádal jednoho ze sluhů, aby mě přišel vzbudit krátce před půlnocí. Zanedlouho jsem upadl do spánku.

Poté, co mě přišli vzbudit, mi několik vteřin trvalo, než jsem se upamatoval, kdo a kde vůbec jsem. Nicméně krátký spánek mi udělal dobře a já byl nyní schopen dívat se na věci kolem sebe v mnohem střízlivějším světle než dříve toho večera. Opláchl jsem si obličej a osvěžen jsem vešel do pokoje nemocného. Našlapoval jsem zlehka. Sestra hlídala u postele, tichá a ostražitá. Detektiv seděl v křesle, umístěném v hlubokém přítmí na druhé straně místnosti. Když jsem procházel

pokojem, ani se nepohnul, a to až do okamžiku, kdy jsem stannul těsně vedle něj. Pak tlumeně zašeptal:

„To je v pořádku, nespím!“ Zcela zbytečná slova, pomyslel jsem si, pokud ovšem nejsou ze své podstaty lživá. Když jsem mu řekl, že jeho hlídka skončila a že by měl jít do postele, než ho v šest hodin opět zavolám, viditelně se mu ulevilo a ochotně se zvedl. U dveří se otočil, vrátil se zpět ke mně a zašeptal: „Spal jsem lehce a měl jsem u sebe pistoli. Až odejdu z tohoto příšerného zápachu mumii, nebudu mít pocit tak těžké hlavy.“

Takže i on prožil podobný pocit malátnosti jako já!

Zeptal jsem se sestry, jestli něco nepotřebuje. Všiml jsem si, že má v klíně octový nálev. Nepochybně i ona pociťovala účinky, které působily na mě. Odvětila, že má všechno, co potřebuje, a že pokud bude mít nějakou prosbu, dá mi vědět. Nechtěl jsem, aby si všimla respirátoru, takže jsem se posadil v přitmě v zadní části místnosti do křesla, k němuž byla otočená zády. Tam jsem si respirátor tiše nasadil a uvelebil se.

Po dobu, která se zdála celou věčností, jsem tiše seděl, přemýšlel a dumal. Byla to bouřlivá směsice myšlenek, což se ovšem poté, co jsem přešelý den a noc zažil, dalo očekávat. Opět jsem uvažoval o egyptském zápachu a vybavuji si, že jsem pociťoval opojné uspokojení z toho, jak respirátor plní svou funkci.

Následující vidina musela přijít proto, že odchod těchto znepokojivých myšlenek uklidnil mou mysl, což byl důsledek tělesného odpočinku. Snil jsem sen, ačkoli si sotva vybavuji jaký.

Byl jsem stále v pokoji, usazen v křesle. Respirátor jsem měl nasazený a vybavuji si, že jsem volně dýchal. Sestra seděla na židli, zády ke mně, zcela nehybná. Nemocný muž ležel tak klidně, jako by byl mrtvý. Spíše to připomínalo obraz

scény než skutečnost; vše bylo klidné a tiché; a klid a ticho bylo nepřerušované. Venku, někde v dálce, jsem slyšel zvuky města: příležitostný hlomoz kol, křik nočních hýřilů, vzdálenou ozvěnu hvízdání a burácení vlaků. Světlo bylo velmi, velmi slabé. Jeho odraz pod zelenou stinnou lampou byl spíše mdlou úlitbou temnotě než světlem jako takovým. Zelená hedvábná obruba lampy měla barvu smaragdu, spatřeného v měsíčním přísvitu. Místnost byla vzhledem ke své ponuřosti plná plíživých stínů. Ve víru mých myšlenek se zdálo, jako by se všechny reálné předměty změnily ve stíny – stíny, které se pohybovaly, neboť proplouly kolem matných obrysů vysokých oken; stíny, jež měly schopnost vnímání. Dokonce jsem měl pocit, že slyším zvuk: slabý zvuk, jako když mňouká kočka; šustění závěsů a kovové cinkání, jako když se kov tře nepatrně o kov. Seděl jsem jako v transu. Nakonec jsem měl pocit – jako v noční můře –, že to byl sen a že v okamžiku, kdy jsem prošel jeho branami, se všechna moje vůle rozplynula.

Náhle byly mé smysly plně při vědomí. Jekot mi vibroval v uších. Pokoj byl prozářen světlem. Slyšel jsem výstřel z pistole – jeden, dva – a oblak kouře prostoupil ložnici. Když mé bdělé oči opět prozřely, téměř jsem zařval zděšením z toho, co jsem spatřil před sebou.

Kapitola IV.

Druhý útok

To, co jsem uviděl, v sobě mělo hrůzu snu, vnořeného v jiný sen, avšak spojeného s jistotou reality. Pokoj vypadal přesně tak, jako když jsem ho viděl naposledy. S výjimkou toho, že se jeho ponurost rozplynula v záři světel a každý předmět působil věcně a skutečně.

V křesle u prázdné postele seděla sestra Kennedyová, nehybná a vzpřímená. Za sebe si umístila polštář, aby měla rovná záda, ale krk měla ztuhlý jako v kataleptickém transu. Byla strnulá jako socha. Ve tváři neměla žádný mimořádný výraz – ani strach, ani děs; nic, co byste očekávali u někoho v takovém stavu. Její oči nevykazovaly známky údivu ani zájmu. Jednoduše byla naprosto duchem nepřítomná – teplá, dýchající, flegmatická, ale zcela nevědomá dění kolem sebe. Ložní prádlo bylo rozházené, jako by z něj byl pacient vytažen násilím. Cíp pokrývky splýval k zemi, kousek od něj ležela část bandáže, kterou lékař použil na ovázání zraněného zápěstí. Další kusy ležely o něco dál na podlaze, jako by mapovaly cestu k místu, kde nyní spočívalo tělo nemocného muže. Bylo to v podstatě totéž místo, kde byl nalezen předešlou noc – před velkým sejfem. A opět měl levou paži napřaženou k sejfu. Ale byl na ní proveden nový zločin – cílem útoku bylo tentokrát amputovat paži těsně u náramku s malým klíčkem. Těžký nůž zvaný kukri – jeden z těch nožů se zahnutou čepeří, který Gurkhové a jiné domorodé indické kmeny z hor po-

užívají k činům s podobnými účinky – byl odcizen ze svého místa na stěně. A právě jím byl útok proveden. Bylo zjevné, že v okamžiku úderu byla rána zastavena, aby se kůže dotkl jen hrot nože, nikoli ostří čepele. Nicméně vnější strana paže byla odseknuta na kost a valila se z ní krev. Navíc stará rána na zápěstí byla rozříznutá nebo děsivě rozpáraná a s každým úderem srdce z ní stříkala krev. Po boku pana Trelawnyho se krčila jeho dcera. Její sněhově bílá noční košile byla potřísněná krví, v níž klečela. Uprostřed místnosti stál seržant Daw, oblečený v košili, kalhotách a ponožkách – a omámeným, mechanickým způsobem ládoval do revolveru další náboje. Oči měl zarudlé a unavené, vypadalo to, že je vzhůru jen napůl a ještě méně si uvědomuje dění kolem sebe. Několik sluhů, kteří v rozechvělých rukách drželi různé druhy světel, se choulo v hloučku u dveří.

Když jsem vstal z křesla a vykročil vpřed, slečna Trelawnyová ke mně pozvedla oči. Když mě spatřila, vykřikla, vyskočila a ukazovala směrem ke mně. Nikdy nezapomenu na ten podivný obraz před sebou: jak vstává z nachové kaluže a z jejího bílého prádla odkapává krev k jejím obnaženým chodidlům. Věřím, že jsem byl jediný, kdo spal. A ať už to byla jakákoli síla, která ovlivnila pana Trelawnyho a sestru Kennedyovou a v menší míře pak seržanta Dawa, na mě nepůsobila. Zachránil mě můj respirátor, ale tragédii, jejíž strašlivé známky jsem měl před sebou, zabránit nemohl. Chápu to nyní, rozuměl jsem tomu i tehdy. Stále ještě jsem měl nasazený respirátor, který mi zakrýval ústa a nos, vlasy jsem měl po spánku rozčuchané. Tím, jak jsem náhle vyskočil – stále ještě zabalený v dece a neupravený – jsem v té podivné směsi světel musel vypadat nezvykle a děsivě. Dobře že jsem si to uvědomil včas a mohl předejít další katastrofě, neboť napůl omámený, mechanicky jednajícím detektiv už naládoval svůj revolver dal-

ší municí a namířil jej na mě s úmyslem vystřelit. Naštěstí se mi podařilo strhnout si respirátor a zakřičet na něj, aby zadržel. I nadále však jednal mechanicky; jeho krví podlité, napůl bdělé oči v sobě ani potom neměly úmysly vědomého jednání. Nicméně neštěstí bylo odvráceno. Pomoc v té podivné situaci přišla ve zcela prosté podobě: paní Grantová, která viděla, že její mladičká paní má na sobě jen noční košili, došla pro župan, který přes ni přehodila. Tento prostý akt nás všechny vrátil do reality. Zhluboka jsme se nadechli, dlouze vydechli a jeden po druhém jsme se začali věnovat té nejnaléhavější záležitosti před námi – a to zastavení krve, která se valila z paže zraněného muže. Navzdory tomu, co se stalo, jsem pocítil radost, protože krvácení znamenalo, že pan Trelawny je naživu.

Nezapomněli jsme na lekci z předešlé noci. Nejedena z přítomných nyní věděl, co v tak naléhavé situaci dělat, a během několika vteřin ochotné ruce podvazovaly cévu. Sluha byl ihned vyslán pro lékaře a několik dalších zmizelo, aby se upravili. Zvedli jsme pana Trelawnyho na pohovku, na níž ležel včera, a když jsme vykonali vše, co bylo v našich silách, obrátili jsme pozornost na sestru. Ani vším tím zmatkem se dosud neprobrala; seděla ve stejné poloze jako předtím – vzpřímená a strnulá –, dýchala zlehka, přirozeně, na ústech klidný úsměv. Protože zjevně nemělo význam dělat s ní něco dřív, než dorazí lékař, začali jsme o celé situaci přemýšlet.

Paní Grantová pak odvedla svou paní, aby ji převlékla, neboť ta byla nyní zpět v županu a trepkách a na rukou už neměla krvavé skvrny. Vypadala nyní mnohem klidněji, ačkoli se chvěla a byla smutná a bledá jako duch. Když ohledala otcovo zápěstí – já jsem držel přístroj na podvazování cév –, přelétla pohledem místnost, nyní již plně při smyslech, a podívala se na každého z nás, ale zdálo se, že nenachází útěchu. Bylo zřejmé, že neví, kde začít nebo komu věřit.

Promluvil jsem, abych ji uklidnil:

„Už jsem v pořádku, jen jsem spal.“

Zalapala po dechu a pak téměř neslyšně promluvila:

„Spal! Vy! Můj otec je v nebezpečí! Myslela jsem, že jste na stráži...“

Pocítil jsem v její výčitce osten opodstatnění, ale opravdu jsem jí chtěl pomoci, takže jsem odvětil:

„Jen jsem spal. Víím, že to nebylo správné, ale kolem nás se skutečně děje něco podivného. Kdybych neudělal patřičná opatření, dopadl bych stejně jako tady sestra.“

Rychle stočila pohled na podivnou postavu, sedící vzpřímeně jako namalovaná socha, a její obličej roztál. S obvyklou noblesou odvětila:

„Odpusťte mi! Nechtěla jsem být nezdvořilá. Ale jsem rozrušená a mám takový strach, že si sotva uvědomuji, co říkám. Ach, je to tak strašné! Každíčký okamžik se děším, že přijdou nové potíže a hrůzy.“ Její slova mě bodla u srdce.

„Mnou se vůbec nezatěžujte! Nezasloužím si to. Byl jsem na stráži, a přesto jsem usnul. Vše, co mohu říct, je, že jsem neměl v úmyslu to udělat a snažil jsem se tomu zabránit, ale přemohlo mě to bez mého vědomí. Co se stalo, nemůže se odestát. Jednoho dne to zřejmě všechno pochopíme, ale nyní se musíme alespoň pokusit přijít na to, co se stalo. Řekněte mi vše, nač si vzpomínáte!“

Měl jsem pocit, že ji snaha upamatovat se povzbudila. Když opět promluvila, byla už klidnější:

„Spala jsem a náhle se vzbudila s děsivým pocitem, že je můj otec ve velkém nebezpečí. Vyskočila jsem a tak, jak jsem byla, jsem utíkala do jeho ložnice. Přes tmou jsem neviděla na krok, ale když jsem rozrazila dveře, bylo v místnosti dost světla na to, abych spatřila otce v noční košili, jak leží na podlaze před velkým sejfem, stejně jako tu první strašlivou noc.

Pak jsem se asi musela na chvíli zbláznit.“ Odmlčela se a zachvěla.

Pohlédl jsem na seržanta Dawa, který si bezcílně pohrával s revolverem. Dbalý své práce s přístrojem na podvázání cév jsem klidným hlasem pronesl:

„Teď nám řekněte vy, seržante Dawe, na koho jste mířil.“

Zvyk poslušnosti mu pomohl se sebrat. Pohledem přelétl hlouček služebnictva, které postávalo v pokoji, a s nádechem důležitosti, která, jak se domnívám, je předepsaným postojem strážců zákona na veřejnosti, odvětil:

„Nemyslíte, pane, že bychom už měli propustit služebnictvo? Mohli bychom se tak lépe soustředit na naši záležitost.“ Souhlasně jsem přikývl. Služebnictvo se dovít пило a – byť značně neochotně – opustilo místnost. Poslední z nich za sebou zavřel dveře. Poté detektiv pokračoval: „Myslím, že vám raději popíšu své dojmy, pane, než abych vám líčil své jednání. Tedy tak, jak si je vybavuji.“ V jeho chování byla nyní ponížená úcta, která pravděpodobně pramenila z vědomí, že se nachází v ošidné pozici. „Šel jsem spát zpola oděný – jako jsem teď – s revolverem pod polštářem. To je poslední věc, o které si vzpomínám, že jsem na ni myslel. Nemám představu, jak dlouho jsem spal. Zhasl jsem světlo a byla docela tma. Měl jsem dojem, že slyším křik, ale nebyl jsem si jistý, protože jsem měl těžkou hlavu a cítil jsem se jako někdo, kdo je po dlouhé noční směně brzy ráno povolán opět do práce. Ne že by snad tohle byl ten případ. Nicméně moje první myšlenka patřila pistoli. Vytáhl jsem ji zpod polštáře a proběhl schoďišťovým odpočívadlem. Pak jsem zaslechl něco jako výkřik nebo možná spíš volání o pomoc a vpadl do tohoto pokoje. Místnost byla temná, lampa vedle sestry zhasnutá a jediné světlo bylo to, které sem pronikalo otevřenými dveřmi. Slečna Trelawnyová klečela na podlaze vedle svého otce a křičela.

Měl jsem pocit, že jsem zahlédl, jak se něco pohnulo mezi mnou a oknem, takže jsem po té věci bez rozmyslu – napůl omámen a jen částečně vzhůru – vystřelil. Pohnulo se to ještě víc doprava a já znovu vystřelil. Pak jste vstal z velkého křesla vy s tou podivnou věcí na obličejí. V těch mrákotách a roze-spalému – vím, že to vezmete v úvahu, pane – mi připadalo, že ta věc, po které jsem střílel, jste vy; byl jste totiž přesně v tom směru. A když jsem se chystal vypálit ještě jednou, sundal jste si z obličejí respirátor.“

V těchto místech jsem mu položil otázku – byl jsem uprostřed křížového výslechu a cítil jsem se jako doma:

„Říkáte, že jste si myslel, že jsem ta věc, na kterou jste střílel. Jaká věc?“

Muž se poškrábal na hlavě, ale neodpověděl.

„Ale jděte,“ vyzval jsem ho. „Vzpomeňte si, jak vypadala.“

Odvětil tichým hlasem:

„Nevím, pane. Měl jsem pocit, že tam něco bylo, ale nemám nejmenší tušení, o co šlo nebo jak to vypadalo. Řekl bych, že k celé záležitosti došlo proto, že jsem těsně před usnutím myslel na svou pistoli a také proto, že jsem byl omámený a ještě v polospánku, když jsem vstoupil do tohoto pokoje – což doufám budete mít v budoucnu na paměti, pane.“

Držel se tohoto vzorce neustálých omluv, jako by to byla záchranná kotva. Nechtěl jsem si tohoto muže znepřátelit, naopak jsem ho chtěl mít na naší straně. Nehledě k tomu, že jsem měl v tu chvíli na bedrech stín vlastního pochybení, takže jsem řekl tak laskavě, jak jsem jen uměl:

„To je naprosto v pořádku, seržante. Váš impuls byl správný a v polospánku, v němž jste v tu chvíli byl – a možná částečně ovlivněn stejným účinkem, ať už to bylo cokoli, který uspal mě a jenž uvedl sestru do kataleptického transu –, se nedá očekávat, že se zastavíte a celou záležitost řádně pro-

myslíte. Ale nyní, dokud máte všechno čerstvě v hlavě, mi ukážete přesně, kde jste stál a kde jsem seděl já. Měli bychom být schopni vystopovat dráhu vašich nábojů.“ Vyhlídka akce a uplatnění jeho běžných dovedností mu ihned vrátila kuráž; když se pustil do práce, vypadal jako úplně jiný člověk. Požádal jsem paní Grantovou, aby na okamžik přidržela přístroj na podvazování cév, šel se postavit tam, kde stál on, a pak se podíval na místo, kam ve tmě mířil. Nemohl jsem si nevšimnout mechanické přesnosti jeho mysli, když mi ukazoval, kde stál nebo kde vytáhl z pouzdra svůj revolver a namířil. Křeslo, z něhož jsem vstal, bylo stále na svém místě. Pak jsem ho požádal, aby na mě namířil jen rukou, až se budu pohybovat v dráze jeho výstřelu.

Kousek dál, přímo za mým křeslem, stál vysoký mosazný kabinet. Skleněné dveře byly roztříštěné. Otázal jsem se:

„Byl tohle směr vašeho prvního, nebo druhého výstřelu?“

Odpověď přišla okamžitě:

„Druhého. Prvním jsem mířil támhle.“

Otočil se trochu doleva, víc ke stěně, kde stál velký sejf, a ukázal tím směrem. Sledoval jsem jeho paži a došel k nízkému stolu, na kterém mezi ostatními kuriozitami spočívala mumie kočky, která vzbudila Silviuův hněv. Vzal jsem do ruky svíčku a snadno našel stopy po kulce. Rozbila malou skleněnou vázu a mělký šálek z černého čediče se skvostnými hieroglyfy; vyryté linie byly vyplněné nějakým světlezeleným cementem a celý povrch byl zaleštěn. Kulka, která se odrazila od stěny, ležela na stole.

Pak jsem zamířil k rozbitému kabinetu. Očividně sloužil jako schránka pro rozmanité kuriozity; uvnitř jsem uviděl velké zlaté skarabey, acháty, jaspisy, ametysty, lazurity, opály, žulu a modrozelený porcelán. Naštěstí žádná z těch věcí nebyla poničena. Kulka prošla zadní stěnou kabinetu, ale kromě

roztříštěného skla byly všechny poklady v pořádku. Nemohl jsem si nepovšimnout, jak byly věci na policice podivně uspořádány. Všichni ti skarabeové, prsteny, amulety a tak dále byly rozmístěny v nepravidelném oválu kolem překrásně tepané zlaté miniaturní postavy boha s jestřábí hlavou, korunované okřídleným slunečním kotoučem. Víc jsem si ji pro tuto chvíli neprohlížel, neboť si mou pozornost vyžadovaly naléhavější záležitosti. Nicméně jsem se rozhodl, že až budu mít čas, podrobně ji prozkoumám. Bylo zřejmé, že část toho podivného egyptského zápachu pocházela právě z těchto starobylých relikvií; skrze rozbité sklo se nyní linulo aroma koření, gummy a živice, které bylo snad ještě silnější než odér ostatních věcí v místnosti.

Celá prohlídka kabinetu mi netrvala víc než pár minut. Byl jsem překvapen, když jsem spatřil paprsky jasnějšího světla nastávajícího rozbřesku, pronikající do místnosti skulinami mezi temnými roletami a rámy mohutných oken. Jakmile jsem se vrátil k pohovce a převzal od paní Grantové přístroj na podvazování cév, ta přistoupila k oknům a vytáhla rolety.

Je obtížné představit si něco smutnějšího než pokoj choulící se v pochmurném, šedavém světle brzkého rána. Okna byla orientovaná na sever, takže jakékoli světlo, které sem pronikalo, mělo mdlý, popelavý odstín bez růžolícího nádechu svítání, příznačného pro východní stranu oblohy. Elektrická světla se zdála tlumená, a přesto oslňující, a každý stín byl velmi intenzivní. Nebylo tam nic z ranní svěžesti, nic z hebkosti noci. Vše bylo těžké, chladné a nepopsatelně ponuré. Tvář muže v bezvědomí byla až děsivě žlutá a ta sestřina měla ve stínu lampy zelený nádech. Jen obličej slečny Trelawnyové se bělal přítímím; byla to právě ona nepřirozená zsinlost, který mě bodla u srdce. Vypadalo to, že nic na světě jí už nevrátí barvu života a štěstí.

Když vstoupil doktor Winchester, zadýchaný intenzivním během, všichni jsme pocítili úlevu. Položil nám pouze jedinou otázku:

„Může mi kdokoli z vás vysvětlit, jak došlo k tomuto zranění?“ Když viděl, jak všichni postupně kroutíme hlavou, nic víc už neřekl a pustil se do chirurgické práce. Na okamžik vzhlédl a podíval se na sestru Kennedyovou, která dosud seděla bez hnutí, ale pak se sklonil zpět ke své práci, čelo mrzutě svraštělé. Dokud nebyly tepny podvázány a rány kompletně ošetřeny, nepromluvil – přirozeně s výjimkou situací, kdy potřeboval něco podat či přidržet. Jakmile bylo o rány pana Trelawnyho důkladně postaráno, obrátil se na jeho dceru s otázkou: „Co se stalo sestře Kennedyové?“

Odvětila ihned:

„To skutečně nevím. Když jsem v půl třetí ráno vešla do tohoto pokoje, našla jsem ji přesně v této poloze. Vůbec jsme s ní nehýbali ani jakkoli neměnili její pozici. Od té doby se neprobudila. Nevyrušily ji ze spánku ani výstřely z pistole seržanta Dawa.“

„Výstřely z pistole? Takže jste zjistili příčinu tohoto nového násilného činu?“ Všichni ostatní mlčeli, a tak jsem se chopil slova:

„Nezjistili jsme nic. Držel jsem hlídku spolu se sestrou Kennedyovou. Už dřív během večera jsem si všiml, že jsem z toho zápachu mumii ospalý, takže jsem šel ven a koupil si respirátor. Během služby jsem ho měl nasazený, ale před spánkem mě neochránil. Když jsem se vzbudil, byla ložnice plná lidí; seržant Daw – dosud rozespalý a omámený stejnou vůní či účinkem, který ovlivnil mě – měl pocit, že se něco pohybuje ve tmě, a tak dvakrát vypálil. Když jsem vstal z křesla, s respirátorem přes obličej, domníval se, že to já jsem příčinou všeho zlého. Zcela přirozeně se chystal opět vystřelit, ale

naštěstí mě včas poznal. Pan Trelawny ležel vedle sejfů, přesně tam, kde byl nalezen předešlou noc, a silně krvácel z nové rány na zápěstí. Přenesli jsme ho na pohovku a podvázali mu cévu. To je doslova a naprosto vše, čeho jsme si vědomi. Nože, který vidíte ležet kousek od kaluže krve, jsme se ani nedotkli. Podívejte!“ Přistoupil jsem k němu a zvedl ho. „Hrot je rudý od krve, která už zaschla.“

Doktor Winchester několik minut jen tiše stál, pak konečně promluvil:

„Pak jsou tedy události této noci stejně záhadné jako ty předešlé.“

„Přesně tak.“

Neodpověděl mi, ale obrátil se na slečnu Trelawnyovou a řekl:

„Raději bychom měli sestru Kennedyovou odnést do vedlejší místnosti. Předpokládám, že to nebude problém.“

„Vůbec ne. Buďte tak hodná, paní Grantová, a dohlédněte na to, aby byl připraven pokoj pro sestru Kennedyovou. A požádejte, prosím, dva sluhy, aby sem přišli a přenesli ji.“

Paní Grantová ihned odešla. Za několik minut byla zpět se slovy:

„Pokoj je připraven a muži jsou zde.“ Pod jejím dohledem vešli dovnitř dva sloužící, zvedli strnulé tělo ošetřovatelky Kennedyové a pod doktorovým vedením je vynesli z pokoje. Slečna Trelawnyová a já jsme zůstali v komnatách nemocného a paní Grantová s doktorem odešli do sestřina pokoje.

Jakmile jsme osaměli, slečna Trelawnyová ke mně přistoupila, uchopila mě za ruce a promluvila:

„Doufám, že zapomenete na vše, co jsem vám prve řekla. Byla jsem velmi rozrušená a nemyslela jsem to tak.“ Neodpověděl jsem, jen jsem sevřel její dlaně ve svých a políbil je.

Existuje mnoho způsobů, jak můžete políbit ruce ženy. Tento byl zamýšlen jako pocta a respekt a tak byl také při-